

νά παρατήρησιν αὐτὴν προσεκτικώτερον, καὶ αὕτη ἀφῆκε τὴν οἰκίαν τοῦ Ἐλιέξερ Αἰσσαυ βαθὺ ἔχουσα τὸ ἐνδιαφέρον εἰς τὴν τέχνην τῆς ἐγγονῆς του.

Οὐχὶ κοινοὶ λόγοι παρεκίνησαν τὴν Κ. Ρώσσελ νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησιν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἢ νὰ παραδεχθῇ νὰ λάβῃ τὴν Ἑμμαν κατὰ τὸν συμφωνηθέντα τρόπον. Ὁ νοῦς αὐτῆς καὶ ὁ χαρακτήρ δύνανται καλῶς νὰ ἐννοηθῶσιν κατὰ τὴν μετέπειτα διαγωγὴν αὐτῆς πρὸς τὴν μαθήτριαν· εἶναι ὅθεν ἀνάγκη μόνον νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἦτον ἀληθῶς πνευματώδης Χριστιανή, ἐνοῦσα ζῆλον μετὰ συνέσεως ἐν ταῖς σταθεραῖς αὐτῆς προσπάθειαις ὑπὲρ τῆς ἀληθείας· ἦτο καλῶς ἐξησκημένη εἰς τὰς ἱεράς, καὶ κατέχουσα τὴν φρόνησιν ἐκείνην ἥτις εἶναι ἀνωθεν δεδομένη, ἐγίνωσκε πῶς νὰ λαλήσῃ λόγον τινα ἐγκαίρως, ὥστε νὰ προαγάγῃ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, εἰς ἣν ὡς ἐγίνωσκε περιελαμβάνετο ἡ εὐδαιμονία τοῦ πλάσματος. Ὄταν ὁ Σολομών Αἰσσαυ πρῶτον ἐπισκέψατο τὸ κατὰστημά της, ἀφελῶς ἐνεπιστεῖθη αὐτῇ τοὺς οἰκονομικοὺς λόγους αἵτινες παρεκίνησαν αὐτὸν νὰ ζητήσῃ δημόσιον τι σχολεῖον διὰ τὴν Ἑμμαν. Ἡ ἀνακοίνωσις ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῆς διότι εἶδεν ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ τούτῳ περιστατικῷ ἔκτακτον παρέμβασιν τῆς Θείας Πρόνοιας, καὶ πιστεύουσα ὅτι αὕτη ἐπρόκειτο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐπωφελεὲς ὄργανον ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τῆς νεαρᾶς Ἰουδαίας, ἀμέσως ἐδήλωσε τὴν συγκατάνευσιν αὐτῆς εἰς τοὺς περιοριστικοὺς ὅρους τοῦ Αἰσσαυ, ὅστις εὐχαριστήθη καὶ ἐξεπλάγῃ μάλιστα ἐπὶ τῇ προθυμίᾳ αὐτῆς συγκατανεῦσαι· καίτοι δὲ οὐδὲ ἀπωτάτην ἔσχε ὑπόνοιαν περὶ τοῦ πραγματικοῦ αἰτίου, ἡσθάνθη ἑαυτὸν βέβαιον ὅτι ἀτομικὸν συμφέρον οὐδὲν ὡς ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ τῆς συγκαταθέσεώς της.

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἐπιστολὴ ἐλήφθη παρὰ τοῦ Ἐλιέξερ γραφεῖσα παρὰ προσώπου τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἦτον ὄλως ἄγνωστον εἰς αὐτὸν, περιέχουσα δυσάρεστους καὶ ταρακτικὰς νύξεις περὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἰουλίας, καὶ παραγγέλλουσα ὅτι ἂν ἐξετίμα τὴν ζώην της, ἔδει νὰ μὴ χάνῃ καιρὸν νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ. Ἡ γράφουσα τὸν διεβεβαίον ὅτι ἀπετάθη πρὸς αὐτὸν ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Ἰουλίας, ἥτις ὡς ἐπίστευεν ἐπεθύμει ν' ἀποκρύψῃ τὴν θέσιν αὐτῆς ἀπὸ τῶν φίλων της, καὶ συνεπέρανε συμβουλευούσα αὐτὸν νὰ ἔλθῃ ταχέως χωρὶς νὰ εἴτῃ τι περὶ τούτου εἰς τὸν γαμβρόν του. Καταρχὰς ὁ Ἐλιέξερ ἔκλινε νὰ περιφρονήσῃ τὴν οὕτω πως διαβιβασθεῖσαν πληροφορίαν, μάλιστα καθόσον αἱ ἐπιστολαὶ τῆς Ἰουλίας, καίτοι πάντοτε λίαν βραχεῖαι, οὐδέποτε ὑπενύξαντό τι δυσάρεστον περὶ τῆς νέας θέσεώς της· ἀλλ' ἡ Βιολέττα, ἥτις οὐδέποτε ἐγκαρδίως ἐξετίμα τὸν σύζυγον τῆς Ἰουλίας, θερμῶς παρεκίνησε τὸν Ἐλιέξερ νὰ συμμόρφωθῇ πρὸς τὴν συμβουλὴν τῆς ἀγγικάτου ἐπιστολογράφου. Ἐπειδὴ δὲ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς διετέλει ἐν ἐγκυμοσύνῃ, ἐπέμεινε νὰ τὸν συνοδεύσῃ· διὰ τὴν ἡ χειρίστην πραγματικὴν τῆς ἡτο κρείττων· τῆς ἀμφιβολίας· ἐν δὲ τῇ πληροφορίᾳ ἡ ἐπισταλθεῖσα αὐτῇ ἦτον

ἀκριβής, ἡ παρουσία τῆς μητρὸς δὲ ἦτο ἐπιθυμητὴ ἅμα δὲ καὶ ἀναγκαία. Ὁ Ἐλιέξερ μετὰ πολλὴν συζήτησιν, παρεδέξατο τὴν λογικὴν πρότασιν τῆς συζύγου του, καὶ ἀμέσως ἐγένοντο προετοιμασίαι διὰ τὴν ὁδοιπορίαν. Ἐνεκα τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων, καὶ ἐπειδὴ ἔδει νὰ παρέλθωσι πέντε ἑβδομάδες πρὶν ἢ τὸ κατὰστημα τῆς Κ. Ρώσσελ ἀνοίξῃ, ἡ Ἑμμα ἔλαβε τὴν ἑδρίαν νὰ ἀποτελέσῃ καὶ αὕτη μέρος τῆς συνοδείας, τὴν ὁποίαν συνεπλήρωσεν ἡ προσθήκη ἐνὸς ὑπηρέτου καὶ μιᾶς ὑπηρετρίας.

ΙΠΠΟΦΑΓΙΑ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑΙ.

Λίαν ἐνδιαφερόμεται στατιστικαὶ σημειώσεις ἐδημοσιεύθησαν παρὰ τῆς ἐταιρίας ἥτις σκοπεῖ τὴν προαγωγὴν τῆς χρήσεως τοῦ κρέατος τῶν ἵππων, τῶν ὄνων καὶ τῶν ἡμιόνων ὡς τροφῆς, δεικνύουσαι πόσον σταθερῶς ἡ κατανάλωσις τῶν εἰδῶν τούτων τῆς τροφῆς νύησεν ἐν Παρισίοις καὶ ταῖς Ἐπαρχίαις ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς ἐταιρίας τὸ 1866. Τὸ βάρος τοῦ καταναλισκόμενου κρέατος ἐκ τῶν ἄνω μνησθέντων κτηνῶν νύησεν ἀπὸ 171,390 λίτρας τὸ 1866, εἰς 1,982,620 λίτρας τὸ 1879. Ἐν ταῖς κυριωτέραις πόλεσι τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Γαλλίας ἡ κατανάλωσις τοῦ ἵππειου κρέατος δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὀριστικῶς γενηκυῖσα. Ἐν Μασσαλίᾳ τὸ 1870 κατηναλώθησαν εἰς τροφήν 599 ἵπποι, τὸ 1875, 1031 καὶ 1533 τὸ 1879. Ἡ κατὰ μέσον ὅρον τιμὴ τοῦ ἵππειου κρέατος εἶναι 25 ἐκ. τοῦ φράγκου κατὰ λίτρον. Ἐκαστος ἵππος παρέχει 200 χιλιόγραμμα κρέατος πρὸς τροφήν.

Ο ΦΑΡΟΣ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ὁ περίφημος τῆς Ἀλεξανδρείας Φάρος, ὁ ἐν τοῖς ἑπτὰ θαύμασι τῆς ἀρχαιότητος καταλεγόμενος, ἐκτίσθη ἐπὶ τῆς νήσου Φάρου, ἀφ' ἧς ἔσχε καὶ τὸ ὄνομά του, κατὰ διαταγὴν Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος καὶ συνετελέσθη τῷ 282 π. Χ. ἐπὶ τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου αὐτοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Ἡ κατασκευὴ τοῦ Φάρου ἀνετέθη εἰς διάσημον ἀρχιτέκτονα, εἰς τὸν ἐκ τῆς Κνίδου Σώστρατον, ἵνα χρησιμεύῃ εἰς τοὺς πλεόντας ὡς ὁδηγὸς καὶ μὴ κατασυντρίβωνται τὰ πλοῖα κατὰ τὴν εἰσόδον τοῦ λιμένος τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅστις ἦτο λίαν ἐπικίνδυνος ἕνεκα τῶν σκοπέλων καὶ τῶν ὑφάλων.

Ὁ πύργος, ἐφ' οὗ ἦτο ὁ Φάρος, κάλλιστον ἔργον ἀπάντων κατὰ Στράβωνα, ἦτο ἐκ λίθου λευκοῦ, ὑψηλότετος καὶ τριώροφος. Ὁ πρῶτος ὀρόφος ἦτο τετράγωνος καὶ εὐρύτατος, διότι ἐκάστη τῶν πλευρῶν εἶχε ὑπὲρ τοὺς 50 πῆχας πλάτος· ὁ δευτέρος ἦτο ὀκτάγωνος καὶ στενωτέρος καὶ ὁ τρίτος στρογγύλος καὶ ἐτι στενωτέρος. Τὸ ὅλον ὕψος τοῦ Πύργου ἦτο 450 πηχ. ἢ 750 ποδῶν. Ἐνεκα τοῦ μεγάλου ὕψους αὐτοῦ τὸ φῶς διεκρίνετο ἀπὸ 300 σταδίων ἢ 40